

1. Быстрицкий Е.К. Феномен личности: мировоззрение, культура, бытие. – К., 1991. – С. 10.
2. Мамардашвили М.Ш. Как я понимаю философию. – М.: Прогресс, 1990. – 365 с.
3. Ясперс К. Философская вера// Смысл и назначение истории. – М.: Республика, 1994. – С. 500.

У статті автор розглядає основні показники і умови формування світогляду. Суттєвими детермінантами цього процесу є педагогічний процес, що здійснюється вищим навчальним закладом, створення освітнього простору у вчн, творчий і вільний характер конструювання світогляду.

Ключові слова: *світогляд, діалог, смисловий обмін, творчість, людський вимір, культура.*

The author of the article touches upon the problem of culture creating value of the University course of Philosophy, formation of methodological reflection and philosophical culture of a specialist's personality.

Key words: *world view, dialogue, semantic exchange, work, human measuring, culture.*

Белих О. С. – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля (м. Луганськ, Україна)

Рецензент – член-кореспондент НАПН України, доктор педагогічних наук професор Г.П. Шевченко

УДК 373.2 + 373.3

РЕАЛІЗАЦІЯ НАСТУПНОСТІ МІЖ ДОШКІЛЬНОЮ ТА ПОЧАТКОВОЮ ЛАНКАМИ ОСВІТИ

Н. Б. Бондаренко, Н. М. Ляшова

У статті мова йде про змістовну сутність реалізації проблеми наступності дошкільного закладу, школи та сім'ї в період підготовки дитини до навчання у школі.

Ключові слова: *наступність, адаптація до школи, дошкільний заклад, школа, педагогічна культура батьків, форми роботи.*

Одним із найважливіших завдань, які визначено Державним стандартом, є забезпечення освітнього простору, що відкриває можливість для постійного поглиблення загальноосвітньої та фахової підготовки, досягнення цілісності й наступності у навчанні та вихованні двох освітніх ланок – дошкільної й початкової.

Наступність навчання у педагогіці розглядається як один із принципів дидактики, який вимагає формування знань, умінь і навичок у відповідному порядку. Наступність є важливішим інструментом здійснення безперервності освіти між її ланками, що виражено у зв'язку та погодженості між всіма її компонентами: цілями, завданнями, змістом, методами, засобами, формами організації, які забезпечують ефективний розвиток дитини, її успішне навчання та виховання на цих ланках освіти.

Проблему наступності досліджували Ш. Амонашвілі, О. Запорожець, Г. Люблінська, С. Русова, В. Сухомлинський, Є. Тіхеєва, К. Ушинський та багато інших. Наприклад Г. Люблінська цю категорію визначала як певний тип зв'язків, які існують між завданнями, змістом, методами й прийомами навчання у дошкільному закладі та загальноосвітній школі, а також тими знаннями, які діти опанували у цих ланках освіти. Вона вважала, що між дошкільними закладами і початковою школою має існувати міцний внутрішній та зовнішній зв'язок [6].

Старший дошкільний вік Л. Артемова, І. Бех, А. Богуш, Н. Ветлугіна, Л. Виготський, О. Запорожець, В. Мухіна та ін. вважають найбільш відповідальним періодом дитинства, в якому закладаються основи особистості, відбувається підготовка до життя у суспільстві, навчання у школі. Саме в цьому віці інтенсивно розвивається пізнавальна, почуттєво-емоційна, творча сфера особистості, образне мислення; формуються такі особистісні якості, як: доброта, щирість, сердечність, чесність, милосердя, відкритість, радісне сприйняття життя тощо.

Розглядаючи проблему наступності з двох позицій, О. Запорожець зазначав, що перша позиція має бути спрямована на вдосконалення дошкільного виховання щодо вимог школи; друга позиція спрямована на продовження виховної та навчальної роботи в школі при спільній роботі педагогів дошкільної й початкової ланок освіти [3].

Також проблема наступності між дошкільною і початковою освітою цікавила відомого українського педагога-гуманіста В.О. Сухомлинського. Він вважав, що рік з підготовки дітей до школи потрібен для того, щоб добре узнати кожну дитину, глибоко вивчити індивідуальні особливості її

сприймання, мислення і розумової праці. «Перш ніж дати знання, треба навчити думати, сприймати, спостерігати. Треба також добре знати індивідуальні особливості здоров'я кожного учня – без цього не можна нормально вчити» [7, с.19].

Проблему наступності намагаються практично розв'язати і сучасні дослідники, вихователі дошкільних установ та вчителі початкової школи, про що свідчать публікації та результати досліджень останніх років, які спрямовані на вивчення та практичне впровадження в дію розробок для реалізації принципу наступності між дошкільною та початковою ланками освіти: М. Антонець, А. Богуш Т. Гущина, Н. Кирдяєва, О. Коваленко, А. Курлат, З. Магомеддибирова, В. Маркова, Н. Пономарьова, Л. Шинкарьова та інші.

Пошук нових освітніх технологій у реалізації наступності, розробка педагогічних умов для кращої підготовки старшого дошкільника до навчання у школі, психолого-педагогічна підтримка сім'ї є актуальними в наш час.

Детальний аналіз психолого-педагогічної літератури показує, що проблема роботи з підготовки дошкільників до навчання у школі не є новою, на її дослідження звертали увагу ще Я. Коменський, Ф. Буслаєв, К. Ушинський, Т. Лубенець та інші.

Але у цьому питанні залишається ще низка невирішених проблем. Зокрема О. Коваленко вважає, що для забезпечення наступності й перспективності дошкільної та початкової ланок освіти треба подолати протиріччя між теорією і практикою, між критеріями оцінювання знань, умінь та навичок дітей на різних етапах розвитку. Вона вказує на відсутність єдиних критеріїв для визначення готовності дітей старшого дошкільного віку до навчання у початкових класах [4].

Аналізуючи основні проблеми послідовності в роботі щодо наступності, ми встановили, що дослідниками були розкриті різні аспекти готовності дитини до навчання: інтелектуальна, емоційно-вольова, мотиваційна (Л. Божович, Д. Ельконін, А. Венгер, Є. Кравцова). Але недостатньо уваги приділялося, зокрема, проблемі фізіологічної готовності, за наявності якої дитина дійсно може бути готова до успішного засвоєння шкільної програми, не втрачаючи психічного та фізичного здоров'я. Л. Божович вважає провідним достатнім рівень розвитку мотиваційної сфери дитини та "внутрішньої позиції школяра" [2, с.6].

Важливою, на наш погляд, є позиція К. Бардина, який вважає, що психологічні труднощі, з якими зустрічається дитина в перші дні навчання в школі своїми, коренями сягають у її дитинство, сімейний уклад життя, негативне ставлення до школи самих дорослих.

Під час подолання таких проблем треба зазначити, що умови сьогодення потребують приділення уваги новим моделям реалізації наступності між дошкільною та початковою ланками. Особливого значення набули підготовчі групи у дитячих садках, підготовчі школи, які працюють кожного дня або по вихідних, центри розвитку дітей дошкільного віку тощо. У кожній школі, центрі або групі з підготовки дітей до школи складено свою програму. Кожна з них різна за обсягом, змістом, напрямком. Але коли діти приходять у перший клас то діє стандартна програма для всіх. І тоді вчителю необхідно враховувати різний рівень готовності дітей до навчання у школі: одні діти читають, інші – ні; одні рахують до ста, інші не можуть рахувати у межах десяти; деякі діти можуть порівнювати предмети за формою, кольором, розміром, інші зовсім не знають що таке порівняння. І таких прикладів можна навести ще багато. Такий стан виникає за умов, коли відсутня дієва наступність освітньо-виховної роботи дошкільного закладу та початкової школи. А це ускладнює роботу вчителя, процес навчання та розвитку дітей у школі, бажання і можливості сім'ї брати участь у процесі навчання їхніх дітей. Але при оптимальній реалізації наступності у таких закладах це може позитивно впливати на подальший розвиток самопізнання дітей, змісту і компонентів їхньої навчальної діяльності та поведінки у школі.

Дослідження проблеми реалізації наступності в роботі дошкільного закладу, початкової школи і сім'ї у адаптації старшого дошкільника – майбутнього учня до нових соціальних умов життя і успішного навчання у школі.

2012 рік є особливим для початкової школи. Саме з першого вересня цього року розпочинається поступове впровадження нового Державного стандарту початкової загальної освіти та нових навчальних програм для початкової школи. З цього приводу заступник міністра освіти і науки, молоді та спорту України Б. Жебровський зазначив, що кожний учитель початкових класів має знати своїх майбутніх учнів: хто яку підготовку має, звідки прийшов до школи – чи з дитячого садка, чи з підготовчої групи тощо; також, учитель має знати батьків своїх учнів, сім'ї, з яких

діти приходять у клас, психологічні аспекти цих сімей. Ці моменти легко визначити, якщо вчитель тісно співпрацює з дошкільним закладом та заздалегідь разом з вихователем вивчає своїх майбутніх учнів.

У сучасних умовах дошкільного навчального закладу і початкової школи існує достатньо можливостей, які дозволяють реалізувати зазначені моменти наступності. Ми вважаємо, що ці можливості полягають у застосуванні вихователями дошкільних закладів та вчителями початкових класів відповідних форм і методів, які реалізують наступність. Тож реалізація наступності між дошкільною і початковою шкільною освітою, на наш погляд, може відбуватися через діяльнісно-практичний метод.

Діяльнісно-практичний метод у реалізації наступності між дошкільною і початковою освітою являє собою цілісну структуру. Показниками його становлення є усвідомлення, стійкість, мобільність, адекватність, широта переносу та точність педагогічної діяльності у цьому напрямку як вихователів дитячого закладу, так і вчителів початкових класів. У відповідності до загальних умінь педагогів та їхньої спеціальної діяльності щодо реалізації наступності між дошкільною та початковою шкільною освітою можна виділити такі групи умінь, які необхідні педагогам цих установ для успішної реалізації цього процесу в практиці роботи:

- аналітичні – педагог може виділити, розглянути причини та наслідки нерозв'язаних проблем наступності, здійснювати діагностику готовності дитини до шкільного навчання, правильно ставити завдання наступності та розв'язувати їх, підходити до розв'язання проблем наступності з різних позицій;
- прогностичні – педагог може вибирати форми роботи у відповідності з метою наступності і форми взаємодії вихователів та вчителів початкових класів, прогнозувати результати діагностик готовності дітей до шкільного навчання, планувати роботу з батьками;
- проектні – педагог може виявляти і точно формулювати конкретні завдання реалізації наступності дошкільного та початкового навчання, проектувати особистісний розвиток дитини та прогнозувати результати підготовки до шкільного навчання, обумовлено підбирати засоби, методи та форми роботи з дітьми;
- рефлексивні – педагог може адекватно аналізувати хід реалізації комплексу практичних дій щодо наступності, аналізувати ефективність

форм, методів та засобів підготовки дитини до шкільного навчання, їхню відповідність віковим та індивідуальним особливостям дітей дошкільного віку;

- організаційні – педагог має здатність привертати увагу дітей та їхніх батьків до необхідності підготовки до школи, запрошувати їх до цього процесу, управляти процесом з формування загальної і спеціальної готовності дітей до шкільного навчання, приймати рішення та знаходити найбільш ефективні засоби педагогічної взаємодії;

- інформаційні – педагог має здатність логічно, лаконічно, оперативно збирати інформацію, інтерпретувати знання, які вже засвоєні у процес реалізації наступності;

- комунікативні – педагог має здатність моделювати спілкування з дітьми, батьками, колегами, встановлювати емоційний контакт з дитиною, володіти вербальними і невербальними засобами спілкування, створювати приємний клімат у групі, який буде відповідати творчому самовираженню дитини [адаптовано за А. Курлат].

Готовність педагога реалізувати на практиці вищезначені уміння можна продемонструвати у такий спосіб: широко використовувати механізм педагогічного, художнього, масово-комунікативного спілкування з дітьми та їхніми батьками; створювати умови для адаптації особистості дитини до шкільного зразка поведінки, наведенням дошкільникам прикладу поведінки відповідно до шкільних норм та вимог тощо.

Враховуючи вікові психологічні особливості старших дошкільників, ми вважаємо, що краща підготовка дітей до навчання у школі буде ефективнішою у процесі організації ігрової діяльності педагога та групи дітей. Різноманітні ігрові дії, які допомагають розв'язувати як мислительні, так і життєві проблеми, підтримують і посилюють інтерес дітей до шкільного навчання. У грі у них формуються вміння та навички порівнювати, класифікувати, узагальнювати, встановлювати послідовність, робити висновки тощо.

Для успішного навчання як дошкільників, так і молодших школярів існує велике розмаїття ігор: це творчі ігри, ігри з правилами, ігрові навчальні ситуації тощо. У процесі реалізації наступності також можна широко використовувати дидактичні ігри з предметами. Зазначимо, що в цих іграх ефективніше буде використання реальних предметів. Граючи з ними, діти вчаться аналізувати, порівнювати, встановлювати схожість та

відмінність цих предметів та класифікувати їх. Цінність таких ігор у тому, що вони сприяють розвитку сенсорних еталонів, дрібної моторики. Використовуючи предмети діти знайомляться із властивостями та їхніми ознаками: кольором, величиною, формою, якістю тощо. У разі оволодіння знаннями про предметне середовище завдання таких ігор у подальшому ускладнюються: діти встановлюють предмет за якоюсь однією ознакою, об'єднують предмети за цією ознакою (кольором, формою, якістю, призначенням тощо). А це є важливим для розвитку логічного мислення, мови дитини, що створює передумови для подальшого успішного оволодіння шкільною програмою.

Узагальнюючи власний досвід роботи, ми пропонуємо, як один із прикладів реалізації діяльнісно-практичного методу щодо наступності між дошкільною і початковою освітою проведення серії ігор «Скоро в школу», зміст яких допоможе дітям краще ввійти у світ шкільного життя, отримати новий статус школяра, сформує зацікавленість та бажання навчатися у школі, допоможе оволодіти творчими навичками рішення життєвих та наукових проблем, сформує власну систему цінностей та особистісних смислів. Так, наприклад, корисною для дітей є гра «Склади портфель». Ця гра закріплює знання про те, що потрібно першокласнику для навчання у школі, виховує бажання навчатися у школі, формує такі необхідні школяру якості, як: зібраність, акуратність, стриманість, вміння доводити роботу до кінця, наполегливість та цілеспрямованість. При цьому ігровим завданням є – зібрати портфель першокласника, а ігровими діями є змагання, за умов – хто швидше збере у портфель всі необхідні для навчання у школі речі, той і стане переможцем. Для цього дітям пропонуються різноманітні речі: іграшки, посуд, інструменти, серед яких є і навчальні приналежності – зошити, олівці, ручки, підручники, альбоми, пенали, гумки тощо.

Ще одним прикладом реалізації діяльнісно-практичного методу є підготовка батьків до школи. Вчителі початкової школи та дошкільний заклад мають віднайти форми роботи з батьками, які б дозволили сформувати в них відповідальність, бажання брати активну участь у процесі емоційного, інтелектуального, вольового життя дитини. Бо сьогодні педагоги, на жаль, констатують розповсюдження батьківської безпорадності, бажання відгородитися від власних дітей, посилаючись на зайнятість, перекласти всі проблеми виховання на старше покоління, на дошкільний заклад або гувернерів. Тоді як ніщо не може замінити тепла

сімейної атмосфери, ласки та підтримки батьків. Бо саме ці складові створюють почуття впевненості у собі, емоційної захищеності, які так потрібні майбутнім учням у перші дні адаптації до умов школи.

Зважаючи на точку зору сучасних психологів, педагогів на фоні підвищеної уваги до інтелектуальної підготовки дошкільників до школи, все ж занепокоєння викликає проблема мотиваційної готовності. Тут доречно буде згадати досвід роботи радянської школи, яка надавала безоплатну освіту, виховання за єдиним для всіх стандартом, який дійсно був певним еталоном у всьому світі. З цього приводу В. Іванов наводить цікавий приклад, оцінюючи вклад радянської школи в освітній та науковий прогрес, президент США Джон Кеннеді говорив про те, що ... космос ми програли СРСР за шкільною партією... [цит. за 5,с.8].

Сучасним батькам необхідно нагадати постулати виховання А. Макаренка щодо використання теорії "завтрашньої радості". Батьки разом із дошкільним закладом та школою мають сформувати у дітей почуття радості від очікування вступу до школи, зміни статусу, задоволення від подолання перших труднощів та отримання добрих оцінок. Але сьогодні, на жаль, більш суворе до дітей. Так педагоги всіх освітніх установ із занепокоєнням помічають наявність у дітей тривожності, страху, відсутність почуття захищеності, знижену самооцінку, відмову виконувати доручення через невпевненість у своїх силах. "Я не хочу бути дорослим, йти до школи, я завжди буду маленьким" – говорять діти, особливо в тих сім'ях, де спостерігається негативний досвід шкільного життя старших братів та сестер. Тому щоб подолати ці бар'єри, необхідно створювати належні умови життя дитини: оточувати її атмосферою радості, позитивними емоціями, переживаннями, почуттям захвату від сприйняття краси в природі, іграх, у відносинах з оточуючими та мистецтвом, тому що найтипівіший стан дитини – радість життя, життєрадісність, веселощі, добра енергія та вияв емоцій любові до всього світу. Ретроспективні спогади про шкільне життя батьків, бабусі та дідуся, перегляд фотокарток, сімейних шкільних реліквій (зошитів, щоденника, табеля, шкільної форми та інших речей), які нагадують дорослим про їхнє дитинство, теплота, радість чи ніжний смуток за минулими шкільними роками, яку дитина відчуває в голосі дорослих, знімуть почуття страху, тривожність, небажання вчитися у школі.

Ще є одна важлива річ, про яку педагоги мають повідомити батьків старших дошкільників, – це те, що дитина має знати, відчувати, що її люблять такою, якою вона є, і завжди будуть любити просто за те, що вона є, а не за її успіхи, таланти, досягнення.

Традиційною формою роботи з батьками вважаються батьківські збори. Але у системі впровадження та реалізації наступності між дошкільною та початковою ланкою освіти така форма не завжди виправдовує себе, все залежить від вибору змісту та методів роботи з батьками. Ми пропонуємо осучаснити та урізноманітнити форми роботи з батьками, діти яких готуються до школи. Вони можуть бути такими: час спілкування, дискусійний клуб, бесіда, круглий стіл, групова дискусія, збори-студія, запитуйте-відповімо, ділова гра, педагогічний консиліум тощо. Практика показує, що спілкування з батьками саме у такий спосіб допомагає в розвитку педагогічних умінь батьків.

Вихователь і вчитель початкових класів працюють разом на трьох рівнях: теоретичному, практичному та технологічному. Під час проведення різних заходів вихователь та вчитель створюють умови для активного включення кожного із батьків у спільну діяльність з обговорення різноманітних проблем, які виникають у разі підготовки дитини до школи та взаємодії сім'ї і дитячого садка, сім'ї і школи. Це сприяє переосмисленню особистих поглядів батьків на проблеми розвитку, виховання, навчання, соціалізації дитини та формує педагогічну рефлексію у батьків, при цьому вони мають можливість порівняти власну позицію з думками інших.

Щоб викликати зацікавленість батьків до важливих питань та проблем переходу їхніх дітей на новий рівень розвитку, ми пропонуємо показ відеофільмів про життя дітей у дитячому садочку, їхню підготовку до занять, виховні заходи, прогулянки тощо; різноманітні виставки дитячих робіт; зібрані та записані вислови дітей щодо різноманітних тем з підготовки до школи зокрема; фотовиставки; відкриті заняття для батьків, які проводять як вихователі у дитячому садочку, так і вчителі у школі; поради лікаря та психолога; ділові ігри; тестування; випуск газет для батьків, оформлення спеціальних куточків інформаційного характеру; розробка спеціальних методичних рекомендацій для батьків, які видаються кожному.

Як один із варіантів наведемо послідовність питань, які розв'язуються вихователями та вчителями початкових класів разом із

батьками щодо підготовки дитини до школи у різних формах проведення:

- а) «круглий стіл» – з'ясування питань, які цікавлять батьків щодо підготовки дитини до школи, їхню компетентність у нагальних проблемах. Саме з перших зустрічей з батьками ми пропонуємо акцентувати їхню увагу на осмисленому ставленні до своєї дитини, віри в її сили. Влучними є слова Ш. Амонашвілі, який розкриває три постулати віри у Дитину: «Дитина є Явище, а не випадковість. Дитина як явище несе в собі своє життєве знання, життєву Місію, якій вона повинна служити. Дитина несе в собі величезну енергію Духу, яка живить усі високі її прагнення» [1,с.18];
- б) бесіда щодо виявлення мотиваційної готовності дитини до школи та діагностика самооцінки дітей;
- в) анкетування батьків з питання вибору школи;
- г) проведення відкритих занять з дітьми для батьків (граматика, математика, праця, малювання тощо). Зазначимо, що ці заняття проводять як вихователі у дитячому садку, так і вчителі у школі. Спостерігаючи за своїми дітьми на таких заняттях, батьки розуміють, на що треба звернути увагу, як і на яку допомогу потребує їхня дитина;
- д) батьківські збори-спілкування з підготовки дітей до школи за участі завуча школи та вчителів початкових класів. У цьому разі можна провести знайомство зі школою як батьків, так і дітей, познайомити їх з програмовими вимогами на кінець першого класу, які роздруковані і видаються батькам;
- е) індивідуальні та групові консультації психолога, логопеда, медичних працівників. Вони знайомлять батьків з режимом для першокласника, надають свої професійні поради, оскільки психологічна підтримка дитини батьками – одна з основних і важливих умов позитивного адаптаційного періоду;
- ж) підготовка та проведення спільного свята або ділової гри, наприклад, "Свято першого дзвоника", "Прощання з букварем", "День захисту дітей", на які запрошують колишніх вихованців дошкільного закладу, педагогів, старших дошкільників та їхніх батьків;
- з) педагогічний консиліум щодо підбиття підсумків, побажання батьків щодо спільної роботи дитячого садка і школи.

Такі форми співпраці дають змогу активніше залучати батьків до виховного процесу їхніх дітей, знайомитися зі змістом навчально-виховної роботи у школі, оцінити реальні можливості своїх дітей щодо готовності до навчання у першому класі, отримати задоволення від спільного спілкування та гри з дітьми. Все це сприяє підвищенню

педагогічної культури батьків та подоланню багатьох проблем у реалізації наступності між дошкільною та початковою освітою.

Таким чином, реалізація діяльнісно-практичного методу у наступності передбачає тісну співпрацю педагогів дошкільних закладів, вчителів початкової школи та сім'ї майбутніх школярів. Вибір варіативних форм, методів та змісту реалізації наступності залежить від володіння педагогів інноваційними технологіями, рівня розвитку педагогічної культури батьків, врахування як колективних, так і індивідуальних форм роботи, сприяння формуванню педагогічної рефлексії у батьків, що позитивно впливає на процес адаптації дитини у школі. Логіка врахування наступності процесів розвитку дошкільників та молодших школярів висуває необхідність визначення та реалізації подальших перспективних ліній взаємодії дошкільного навчального закладу та загальноосвітньої школи.

Література

1. Амонашвили Ш.А. Школа Жизни. – М.: Издательский Дом Шалвы Амонашвили, 1998. – 80с.
2. Гуткина Н. Психологическая готовность к школе. – 4-е изд. СПб.: Питер, 2006. – С.6.
3. Запорожец А.В. Педагогические и психологические проблемы всестороннего развития и подготовки к школе старших дошкольников //Дошкольное воспитание. – 1972. – № 4. – С.37–47.
4. Коваленко О. Проблемы наступности дошкільної і початкової освіти //Початкова освіта. – № 48 (624). – 2011. – С.3–6.
5. Куртышева М.А. Как сохранить психологическое здоровье детей. – СПб.: Питер, 2005. – 252с.
6. Люблинская А.А. Учителю о психологии младшего школьника: Пособ. для учителя. – М.: Просвещение, 1977. – 224с.
7. Сухомлинський В.О. Серце віддаю дітям /В.О.Сухомлинський //Вибрані твори: у 5 т. – К.: Рад.шк., 1977. – Т.3. – С.5–279

В статье речь идет о содержании работы по реализации проблемы преемственности детского сада, школы и семьи в период подготовки ребенка к обучению в школе.

Ключевые слова: преемственность, адаптация к школе, дошкольное учреждение, школа, педагогическая культура родителей, формы работы.

In the article the matter is about maintenance of work on realization of the problem of succession of nursery school, schools and families in the period of child preparation to school.

Key words: succession, adaptation to school, preschool establishment, school, pedagogical culture of parents, forms of work.

Бондаренко Н. Б. – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри дошкільної освіти, заступник декана факультету дошкільної освіти та практичної психології Донбаського державного педагогічного університету (м. Слов'янськ, Україна)

Ляшова Н. М. – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри природничо-математичних дисциплін і педагогічних технологій початкової освіти Донбаського державного педагогічного університету (м. Слов'янськ, Україна)

Рецензент – кандидат мистецтвознавства, доцент кафедри музики і хореографії Донбаського державного педагогічного університету Л.Г. Гаврілова

УДК 378

ПЕДАГОГИЧЕСКИЕ ТЕХНОЛОГИИ: ТРАДИЦИИ И ИННОВАТИКА

Н. А. Бреславец

В данной статье отображен генезис методов обучения и педагогических технологий, представлены модели педагогических технологий, их разновидности и составляющие; рассмотрено диалектическое взаимодействие традиционных и инновационных методов обучения; освещены активные методы обучения, направленные на расширение познавательной и образовательной деятельности обучающихся.

Ключевые слова: педагогические технологии, технологии обучения, инновации, традиции, педагогическое воздействие, педагогическая система, обучение, воспитание, цели образовательного процесса, дидактические задачи.

Педагогическая технология – такой тип организации учебно-воспитательного процесса, которые за счет интеграции теоретического знания и практического опыта позволяют решать проблемы гуманизации образования. Педагогическая технология – способ достижения педагогических целей, самодостаточный, научный феномен, особая природа педагогической технологии, которая подразумевает создание